

РЕШЕНИЕ

№ 1583

гр. София, 29.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Емилия Александрова

Членове: Катя Хасъмска
Таня Кандилова

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Емилия Александрова Въззивно гражданско дело № 20221100508856 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Образувано е по въззивна жалба на Е. С. Н. срещу Решение №20040482/07.06.2022 г., постановено по гр. д. № 36468/2019 г. по описа на СРС, 80-ти състав, с което е отхвърлен искът с правно основание чл. 127а СК, вр. с чл. 76, ал. 9 ЗБЛД, предявен от бащата Е. С. Н. - за заместване съгласието на майката И. Т. Т. за пътуване на детето А.-Н. Е. Н. придружавано от неговия баща или упълномощено от него лице извън пределите на РБългария до държавата Израел и държави-членки на ЕС, без ограничение на броя на пътуванията и тяхната продължителност, за срок от пет години и за заместване съгласието на майката за издаване на паспорт на детето.

Твърди се, че решението е необосновано и неправилно, противоречи на материалния закон и задължителната съдебна практика и е постановено, без да се вземе предвид най-добрият интерес на детето А.-Н. Е. Н.. Изложени са съображения.

Моли се обжалваното решение да бъде отменено изцяло и да се уважат исковите претенции на ищеца въззивник в тяхната пълнота, обективирани в исковата молба, като се замести съгласието на майката за пътуване на детето, придружено от бащата или определено от него лице, извън територията на Република България, до Израел и държавите членки на ЕС, без ограничения на броя на пътуванията и тяхната продължителност за срок от пет години и за

издаването на паспорт на детето, респ. преиздаването на паспорт, след изтичане на срока му за валидност, по реда на ЗБЛД.. Претендират се разноси.

Насрещната страна – майката И. Т. Т. е депозирала отговор на въззивната жалба, с който оспорва въззивната жалба и моли за оставянето ѝ без уважение.

Въззивната жалба е допустима.

Подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК от страна, имаща правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване валиден и допустим съдебен акт.

Софийският градски съд, като прецени приетите относими доказателства по делото и обсъди становищата на страните, приема за установено следното:

С Решение №20040482/07.06.2022 г., постановено по гр. д. № 36468/2019 г. по описа на СРС, 80^{-ти} състав, е отхвърлен искът с правно основание чл. 127а СК, вр. чл. 76, ал. 9 ЗБЛД, предявен от бащата Е. С. Н. - за заместване съгласието на майката И. Т. Т. за пътуване на детето А.-Н. Е. Н. придружавано от неговия баща или упълномощено от него лице извън пределите на РБългария до държавата Израел и държави-членки на ЕС, без ограничение на броя на пътуванията и тяхната продължителност, за срок от пет години и за заместване съгласието на майката за издаване на паспорт на детето, като неоснователен.

Първоинстанционният съд е посочил в мотивите на решението си, че в гр. София, че не е спорно и че от доказателствата по делото се установява, че с влязло в сила Решение № 3879/28.05.2012 г., постановено по гр. дело № 12375/2011 г. по описа на СГС, IV-ти брачен състав, родителските права по отношение на детето А.-Н. Е. Н. са предоставени за упражняване на майката, а на бащата Е. С. Н. е определен режим за лични контакти с него.

Посочил е също, че между страните не се спори, а и от представена по делото разпечатка от паспорт с № 386600359, се установява, че за детето А.-Н. Е. Н. има издаден такъв от дата 20.01.2020 г. със срок на валидност до 20.01.2025 г.

В първата инстанция в откритото съдебно заседание на 24.11.2021 г. е изслушан ищецът Е. Н., който е споделил, че И. Т. отказва да даде декларация за извеждане на А.-Н. в чужбина.

Изложил е съображения, че желае да пътува с дъщеря си единствено с цел туризъм и за да имат възможност неговото семейство и многобройните му роднини в Израел да контактуват с детето, както и че няма интерес трайно да се установява извън територията на РБългария.

Посочил е, че преди завеждане на претенцията пред СРС, е пътувал с А.-Н. и с другата дъщеря на ответницата в Израел, както и че дъщеря му е присъствала на сватбата му през лятото на 2021г.

При изслушването ѝ в открито съдебно заседание, проведено на 24.11.2021 г., майката И. Т. е заявила, че няма нищо против бащата да пътува с детето в чужбина за екскурзии, но желае и тя и настоящият ѝ съпруг да могат да пътуват с него и по време на пътуването документите на детето да бъдат в нея. Изразила е своите опасения, че ищецът ще отведе детето в Израел и тъй като тя самата не е израелски гражданин, няма да има правата, които има в Република България. Посочила е, че когато ищецът разполагал с дадено от нея съгласие за период от една година детето да пътува с него в чужбина, ищецът задържал паспорта на детето и не го върнал в продължение на две години под предлог, че не се намирал в него. Изтъкнала е, че нито бабата и дядото по бащина линия, нито който и да е роднина на ищеца от Израел, не е инициирал искане за контакт с детето чрез средства за комуникация, като е уточнила и че не е ограничавала контактите с детето.

В представения пред първата инстанция социален доклад от ДСП – Бургас е отразено, че непосредствени грижи за отглеждането и възпитанието на А.-Н. се полагат от нейната майка и настоящия ѝ съпруг, а бащата има установен режим на лични отношения с нея, като и майката и детето А.-Н. са изразили няколкократно притесненията си, че в случай, че на бащата бъде разрешено да пътува с детето в Израел, същият би могъл да я запише в армията на тази страна. Детето е споделило в хода на социалното проучване, че не желае да пътува с баща си.

По делото пред първата инстанция е постъпил и социален доклад от ДСП - Оборище, в който е посочено, че в хода на разговора с ищеца същият се е определил като по-строг родител в рамките на разумното и смята, че трябва да има правила в отглеждането на детето и то да знае кое му е позволено и кое не. Посочил е, че при последните му разговори с дъщеря му А.-Н. е забелязал, че са много кратки и че същата бързо прекратява разговора.

От показанията на разпитания по делото свидетел пред първата инстанция в открито съдебно заседание на 26.10.2020 г. - Хершковиц Ашел Аншел, е установено, че ищецът често пътува до Израел и че там има деца и родители, като отсяда при роднините си по време на престоя си в страната. Свидетелят е посочил, че в Израел има тригодишна военна служба за жени и мъже и това е традиция в тази страна, макар да няма необходимост от нея. Споделил е, че има преки наблюдения върху отношенията между А. и нейния баща, като двамата много се обичат, имат силна връзка помежду си, а детето има и фантастични отношения с роднините на нейния баща и те изпитват взаимна радост при общите им срещи.

Пред първата инстанция, в открито съдебно заседание на 16.03.2022 г., на чл. 15 от ЗЗДет, е изслушано детето А. – Н., което е споделило, че не желае да пътува сама с баща си в чужбина, като е посочило и случаи, при които по време на почивка с баща си, последният ѝ е взимал телефона няколко пъти и не ѝ е позволявал да се свърже с майка си, като след това ѝ го е връщал, след като тя самата е настоявала да ѝ го върне. Казала е, че ѝ

харесва да пътува с баща си в чужбина, но сега я е страх, защото имало случаи баща ѝ да ѝ вземе телефона и да не ѝ даде да се обади на майка си.

Посочила е, че не иска да пътува с баща си и поради това, че всеки път, когато е бил с нея, той е показвал, че иска тя да влезе в армията, където са били и двете ѝ сестри по бащина линия. Посочила е също, че е била с баща си в Израел един път, когато е била на петгодишна възраст, както и че я е страх и се притеснява да пътува с него в Израел, тъй като е чувала и чела, че там има войни непрекъснато.

За да постанови решението си, Софийският районен съд е посочил, че съгласно чл. 127а от СК, спорът между родителите за пътувания на децата им в чужбина и за издаването на необходимите лични документи за това се решава от съда по настоящ адрес на децата. Посочил е, че съгласно разпоредбата на чл. 76, т. 9 от ЗБЛД, може да не се разреши напускането на страната на малолетни и непълнолетни и поставени под запрещение лица, които нямат нотариално заверено писмено съгласие за пътуване в чужбина от своите родители, настойници, попечители, като при разногласие между родителите спорът се решава по реда на чл. 127а от СК.

Посочил е, че въпросът, свързан с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това при разногласие на родителите, е от категорията на спорна съдебна администрация, при решаването на който съдът прави преценка за целесъобразност, както и че в производството по спорна съдебна администрация по реда на чл. 127а от СК, съдът не е обвързан от формулираното от молителя искане относно брой пътувания, период от време и определени държави. Изложил е, че в рамките на заявеното искане с молбата по чл. 127а от СК съдът разполага с власт да разреши конкретни пътувания в период от време, различен от първоначално заявления, и до определени държави, част от поисканите с молбата, или да разреши неограничен брой пътувания, но до определени държави, както и че водещи и най-важни при решаване на въпроса за заместване съгласието на единия родител за пътуване в чужбина са интересите на детето, като в този смисъл е цитирал Решение № 403/29.02.2016 г., по гр. д. № 6903/2014 г. на ВКС, IV ГО, Решение № 86/13.09.2016 г., по дело № 4685/2015 на ВКС, IV ГО, и др./. Посочил е, че в мотивите на Тълкувателно решение № 1/2016 г., по т. д. № 1/2016 г., върховната съдебна инстанция застъпва становището, че ограниченията при пътуване на ненавършилото пълнолетие дете следва да се определят в резултат на пълно и задълбочено изследване на отношенията между родителите и децата и на отражението на промяната върху интересите на детето /напр. от стабилност и сигурност, от близка връзка с родителя, при когото детето живее, но и от разумен режим на лични отношения с другия родител и неговото семейство и др./, като интересите на детето следва да се обсъдят и от гледна точка на въздействието на планираната промяна в неговата жизнена и социална среда, върху правото му на образование, адекватна медицинска грижа с оглед възрастта и здравословното му състояние и други права и интереси на детето, съответно решението на съда

следва да е в съответствие с най-добрия интерес на детето, с участието на детето, при зачитане на неговото мнение и с оглед специфичните му нужди.

Отбелязал е, че в т. 3 от ППВС № 1/12.11.1974 г. е посочено, че под интереси на децата се разбират всестранните интереси на децата по тяхното отглеждане и възпитание, създаване на трудови навици и дисциплина, подготовка за общественополезен труд и изобщо изграждането на всяко дете като съзнателен гражданин, като е посочено, че в това понятие влизат и материалните интереси на детето - обезпечаване на жилище, битови условия, управление на имуществото и грижи за съхранението му, представителство и други. Подчертано е, че решаващо значение за интересите на децата има цялата съвкупност от интереси, но от аспекта на всестранното развитие на личността. Посочил е, че определение на понятието за „най-добър интерес на детето“ е даден в разпоредбата на § 1, т. 5 от ДРЗЗДет. Целта е най-пълно да се удовлетворят физическите, психическите и емоционалните потребности на детето, съобразно неговите желания и чувства, но не изцяло, а чрез преценка дали и доколко това е възможно с оглед възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето, с оглед на способността на родителите да се грижат за него, а също така и с последиците, които ще настъпят за детето при промяната на обстоятелствата и опасността или вредата, която може да му бъде причинена при тази промяна. Затова при постановяване на решение, което се отнася до интересите на децата трябва да се оценяват и да се вземат предвид конкретните интереси на детето, които се иска да бъдат удовлетворени, като въз основа на това се избере разрешението, което най-добре ще обслужи тези интереси, като се извърши предварителна преценка за последиците от това разрешение върху детето.

Първоинстанционният съд е приел, че за да е допустимо производството по чл. 127а от СК трябва между родителите на децата да има непреодолимо разногласие по спорния въпрос, каквото е налице в случая, с оглед заявената по делото процесуална позиция и на двете страни. Приел е че в принципен план в интерес на детето А.-Н. е да пътува извън територията на Република България, да придобива впечатления и от другите държави, като по този начин се разширява неговият мироглед, а пътуванията ще му се отразят благоприятно на възпитанието и развитието като цяло. Приел е, че съгласно чл. 35, ал. 1, изр. 1 от Конституцията на Република България „всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели”, като според чл. 35, ал. 1, изр. 2 от КРБ „това право може да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани”. Правото на свободно движение в рамките на държавите-членки на Европейския съюз е гарантирано и от чл. 3, §2 от Договора за Европейски съюз.

Същевременно, СРС е приел, че не следва да бъде уважавана претенцията на ищеца за заместване липсващото съгласие на майката за пътуване на общото на страните дете, придружавано от последния или

упълномощено от него лице, извън пределите на РБ до държавата Израел и държави-членки на ЕС, защото при съобразяване основателността на това искане, водещ критерий следва да бъде интересът на детето, разглеждан на плоскостта /а и не само/ на изградените у него чувства за стабилност и сигурност, от близката му връзка с родителя, при когото детето живее, от удовлетворяване на неговите физически, психически и емоционални потребности и съобразяване на неговите желания и чувства. Приел, че в процесния случай в личния си разказ пред съда А.-Н. Е. Н. е споделило, че не желае да пътува сама с баща си в чужбина, тъй като изпитва страх и безпокойство, че при някое пътуване той би могъл да ограничи контакта ѝ с майка ѝ като ѝ вземе телефона, доколкото това вече се е случвало, както ѝ че я е страх да посети заедно с него Израел, защото ѝ е казал, че иска тя да постъпи в израелската армия, а и там има война. СРС е посочил, че сведенията, дадени от детето, се поддържат от него и пред социалния работник в хода на извършване на социалното проучване за изготвяне на депозирания социален доклад от ДСП - Бургас. Ето защо СРС е намерил, че към момента на постановяване на съдебния акт не е в интерес на А.-Н. Е. Н. да бъде заместено съгласието на нейната майка за пътуването ѝ с нейния баща или упълномощено от него лице в чужбина, доколкото едно подобно разпореждане предвид обтегнатите и недIALOGични отношения между неговите родители, би довело до допълнително внасяне на стрес и напрежение в живота на детето, би могло потенциално да допринесе за пораждаването у него на неоправдан емоционален дисбаланс и да му създаде чувства на безпокойство и тревожност, на липса на сигурност и спокойствие. Отделно от това е приел, че по делото е установено от показанията на св. Х.А., а също и от споделеното от самото дете, че то не е лишено от контакт с неговите роднини по бащина линия, които живеят в Израел, тъй като те пътуват всяка година до България и при посещенията си се виждат с него и прекарват време заедно.

По отношение искането за заместване съгласието на майката за издаване на паспорт на общото дете на страните, СРС е посочил, че паспортът е документ за преминаване на държавната граница на Република България и за пребиваване извън страната /чл. 34, ал. 1 от Закона за българските лични документи - ЗБЛД/, съхранява се от родителите или настойниците на малолетни лица, за което те отговарят /чл. 8, ал. 1, т. 2 от ЗБЛД/. В случаите на разногласие между родителите спорът за напускане на страната от малолетни и непълнолетни се решава по реда на чл. 127а от СК, а преди създаването на посочената разпоредба по реда на чл. 123, ал. 2 от СК. Спорната съдебна администрация обхваща въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите документи за това. Издаването на документите е свързано и е последица от решаването на основния въпрос за пътуване на детето извън страната, а не е предмет на самостоятелно искане /в този смисъл решение № 33/25.02.2014 г. по гр. дело № 143/2014 г. на ВКС, III ГО/.

Ето защо СРС е приел, че доколкото е неоснователна претенцията на ищеца за заместване на липсващото съгласие на ответницата за пътуване на общото на страните дете, придружавано от неговия баща или упълномощено от него лице, извън пределите на РБ до държавата Израел и държави- членки на ЕС, а и предвид обстоятелството, че за А.-Н. Е. Н. има издаден паспорт от дата 20.01.2020 г. със срок на валидност до 20.01.2025 г. /факт, настъпил след предявяване на иска, който съдът на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК е длъжен да съобрази при постановяване на крайния си съдебен акт/, то следва да бъде отхвърлено и искането за заместване съгласието на майката за издаване на паспорт на общото дете на страните.

Във въззивната жалба са наведени доводи, че бащата Е. Н. и малолетната А.-Н. имат право на свободно придвижване, като това право е гарантирано както от КРБ, така и от ЕКПЧ и Конвенцията за правата на детето. Наведени са доводи, че е предвидено, че това право може да бъде ограничено само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и права и свободи на други граждани - чл. 35 КРБ, чл. 2. В Протокол № 4 от КЗПЧОС, където е закрепено правото на свободно придвижване, и е посочено, че: 1. Всеки, който се намира на законно основание на територията на дадена държава, има право свободно да се придвижва и свободно да избира своето местожителство в пределите на тази територия; 2. Всеки е свободен да напусне пределите на всяка държава, включително и на своята; 3. Упражняването на това право не подлежи на никакви ограничения освен на тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност, за поддържане на обществения ред, за предотвратяване на престъпления, за защитата здравето и морала или на правата и свободите на другите, като аналогично е и разрешението в чл. 10 от Конвенцията за защита правата на детето. Правото на свободно движение в рамките на държавите членки на ЕС е гарантирано и от чл. 3, § 2 от Договора за ЕС. Наведени са доводи, че с така постановеното първоинстанционно решение на практика се нарушава едно от основните права и на родителя, и на детето.

Наведени са доводи, че в настоящия случай за детето А.-Н. няма никакви законови пречки, поради които да не може да пътува придружено от своя баща или посочено от него лице.

Във въззивната жалба е посочено също, че правилно съдът е приел, че водещи и най-важни при решаване на въпроса за заместване съгласието на единия родител за пътуване в чужбина, са интересите на детето, но в решението липсват състоятелни аргументи за това защо пътуването на А.-Н. извън територията на Република България до страните членки на Европейския съюз и Израел, придружена от нейния баща или упълномощено от него лице, е в разрез с най-добрия интерес на момичето.

На следващо място във въззивната жалба е посочено, че така постановеният съдебен акт има дискриминативен характер по отношение на

бащата. Посочено е, че с Решение № 11144/14.01.2020 г. по гр. д. №58767/2018 г. по описа на СРС, 80-ти състав, на основание чл. 127а СК, е заместено съгласието на бащата за пътуване на детето, придружено от майката или определено от последната лице, извън територията на Република България, до Канада и държавите членки на ЕС, без ограничения на броя на пътуванията и тяхната продължителност, но без

да съвпадат по време с определения режима на лични контакти на бащата с детето, за срок от пет години. Посочено е, че и двамата родители са носители на права и задължения, доколкото никой от тях не е лишен от такива, както и че честа житейска хипотеза е единият родител да откаже да даде съгласие детето да пътува извън територията на Република България, придружен от другия родител, единствено воден от влошените отношения с бившия му партньор, без да съзнава, че по този начин лишава детето от възможността да опознае различни страни и култури,

Във въззивната жалба е изложено, че И. Т. декларативно е изразила съгласие А.-Н. да пътува, придружена от баща си, но е изтъкнала като свое притеснение, че г-н Н. е израелски гражданин и ще отведе детето в Израел.

Изложени са доводи, че безпочвените опасения на майката не могат да служат като основание за поставяне на ограничения.

Изложени са оплаквания, че СРС не е обърнал внимание първо на това, че бащата трайно се е установил и живее в България без намерение да сменя местоживеенето си, и второ - че Израел е родина и на А.-Н., и отхвърляйки иска на бащата, съдът е лишил детето от възможността да посещава дома си.

Изложено е, че ако у детето липсва желание да пътува с родителя си, то е породено от спецификата на възрастта ѝ и от факта, че се е следвало бащата да ѝ взима телефона, когато са на път. Тази мярка е предприемана от бащата единствено поради причината детето да се отдаде изцяло на пътуването и да опознава околния свят, без да бъде постоянно разсейвана от мобилното си устройство.

Изложени са доводи, че опасенията, че детето ще бъде записано в армията, са изцяло несъстоятелни, като по време на изслушването в първата инстанция, детето е признало, че е получило уверение от баща си, че няма да влезе в израелската армия, когато посещават Израел, ако самата тя не го желае.

Изложени са доводи, че поддържането на контакт с роднините по бащина линия е затруднено, когато се осъществява единствено на територията на Република България. Посочено е, че ако на детето бъде разрешено да посети Израел, тя ще опознае родината си, разширеното си семейство в цялост, дома и традициите на семейството и страната, ще имат възможност с баща си да отседат при роднини, да се опознават и да изградят емоционална връзка. От друга страна е посочено, че само част от роднините на бащата посещават България и е невъзможно всички да отседат в дома на г-н Н., като при така създамата се ситуация А. не познава всички свои роднини по

бащина линия.

Посочено е, че за нормалното социално и психическо развитие на едно дете, за формирането му като личност, е необходимо то да поддържа контакти не само със своите родители, но и с другите си близки роднини, да придобива непосредствени впечатления от света като опознава други страни и култури, да осъществява полезни социални контакти. Изложено е, че поставянето на каквито и да е ограничения относно възможността на детето А. да пътува до Израел, която е и нейна родина, и в рамките на държавите от ЕС, чийто основен принцип е свободата на придвижване, придружено от своя баща или упълномощено от него лице, се явява неоправдано спрямо интересите на детето, както и че на детето следва да бъде предоставена възможност да пътува в рамките на държавите от ЕС и Израел.

Детето А.-Н. е изслушано и пред въззивната инстанция, като е споделило, че с баща си пътува само в България, прим. във Варна, в София, правят си екскурзии, когато била на седем години, пътувала с баща си в Гърция, както и в Израел, сега може да пътува с баща си в чужбина, но не иска, защото се страхува, въпреки, че не е имало нищо притеснително, когато пътувала с баща си преди. Сега обаче имало промяна в поведението на баща ѝ - вземал телефона и не давал на детето да се обаждат на майка си, като детето заявява, че не ѝ е приятно да е с него. Посочило е, че поддържа връзка с баба си и дядо си по бащина линия, които понякога идват и тук в Р.България, има и две по-големи сестри, разбира се с тях и няма притеснения да се вижда с тях, но само тук в България, като не иска да пътува с баща си. Посочило е, че майка ѝ не ѝ пречи да контактува по телефона с бабата и дядото от Израел, както и не пречи да ги вижда, когато са тук, но единственият проблем е за пътуването зад граница, защото се страхува, че ако пътува извън страната сама с баща си, после няма да може да види майка си.

Пред въззивната инстанция са изслушани и родителите на детето, като всеки излага своите съображения – въззивникът защо следва да се разреши на детето да пътува, а въззиваемата страна – своите контрааргументи и опасения във връзка с евентуално пътуване на детето зад граница, придружено само от своя баща.

Пред въззивната инстанция са представени актуални социални доклади от ДСП Бургас и от ДСП Красно село.

От социален доклад на ДСП Красно село се установява, че при срещата А. е споделила, че обича да прекарва време с баща си – разговарят заедно, играят различни семейни игри и се разхождат, когато е при майка си, всеки ден се чуват по телефона, посетили са ледената пързалка и любимия ѝ ресторант - "Хепи". Посетили са Джъмбо и Коледния базар. Видяла се е с една от своите сестри, която живее в Израел и е дошла на гости. Детето е било спокойно, усмихнато, с чисти дрехи, съобразени със сезона. Вълнувало се, когато разказвало за престоя при баща си и местата, които заедно са посетили. В социалния доклад е посочено, че между бащата и детето има

добра комуникация и емоционална връзка. Детето е заявило, че се е зарадвало, когато майката е разрешила, да остане в София и в понеделник, което ѝ е дало възможност да прекара още един ден с баща си.

В актуален социален доклад на ДСП Бургас е посочено, че детето желае да се вижда с баща си редовно, но не иска да пътува с него извън страната, защото се страхува, че ако напусне България с баща си, повече няма да бъде върната на майката и че ще бъде заведена в Израел.

Пред въззивната инстанция е представена извадка от Основни закони на Израел: Закон за отбранителната служба на Израел от 1986 г., от която е видно, че лице във военно-наборна възраст означава гражданин на Израел, или постоянно пребиваващ, на възраст, която за лицата от женски пол е посочена като „всяка възраст от осемнадесет до тридесет и осем години.“

От посочените по-горе доказателства, настоящият съд достига до извода, че в интерес на детето А.-Н., да му се разреши издаване на паспорт и пътуване в чужбина, тъй като по този начин ще се предостави възможност на детето да посети нови, непознати места и страни, което ще се отрази благоприятно на познавателното и емоционалното му развитие.

Съдът намира за неоснователни опасенията на майката, че детето ще бъде изведено в държавата Израел, както и че няма да бъде върнато в България, а в Израел ще бъде записано в армията, доколкото детето не е навършило 18 години, а от друга страна, държавата Израел, както и държавите от ЕС, за които също се иска заместващо съгласие, са членки на Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца от 25.10.1980 г., имат функциониращи съдебни системи и централни органи по конвенцията, поради което няма основание принципно да се отрече пътуването на детето в тези държави. Настоящият съд намира, че в случая страховете на майката не дават основание да бъде нарушено правото на бащата и детето да пътуват в чужбина. Относно изразеното отрицателно становище на детето във връзка с възможността за пътуването му зад граница само с баща си, съдът намира, че това становище е повлияно до голяма степен от лоялността, която детето изпитва към своята майка, като видно от социалния доклад на ДСП Красно село, детето е щастливо, когато има възможност да остане за повече време заедно със своя баща, както и че между тях е изградена силна емоционална връзка. Тази лоялност на детето към майка му обаче настоящият съд счита за накърняваща неговите интереси, доколкото ограничава правата му то да се възползва от възможността да пътува заедно с баща си извън пределите на Р България, което съдът намира, че би било изцяло в негов интерес, тъй като по този начин детето ще се запознае с историята, традициите и културата на страната, където се намират неговите предци и близки роднини, както и с историята, традициите и културата на други страни, което ще се отрази благоприятно на неговото личностно развитие и познание за света.

В случаите, когато се налага съдът да замести съгласието на единия

родител за разрешаване на дете да пътува в чужбина, следва да се съобрази с всички обстоятелства обуславящи нуждата на детето от пътуване извън границите на страната. При постановяване на своето решение, първоинстанционния съд не се е съобразил с посочените причини за пътуване на детето и даване разрешение за излизането му в чужбина, а именно да се запознава с историята, традициите и културата на страната, където се намират неговите предци и близки роднини, както и с историята, традициите и културата на други страни, което ще се отрази благоприятно на неговото личностно развитие и познание за света.

При това положение, първоинстанционното решение следва да се отмени, като вместо това се замести съгласието на майката за издаване на паспорт на детето и за пътуване на детето извън пределите на страната само придружено от своя баща.

В случая съдът съобразява и Тълкувателно решение № 1/2016 г. от 03.07.2017 г. на ВКС, ОСГК, съгласно което при пътуване на детето в чужбина на екскурзия, почивка, за посещение на близки, обучение, културни или спортни прояви, състезания, лечение и пр., съдът подлага на преценка причината за искането, като при липса на данни за съществуващ конкретен и реален риск за детето, съдът определя параметрите на разрешението.

По разноските: предвид характера на спора – спорна съдебна администрация, разноските, сторени от страните, следва да останат в тяхна тежест, така, както са направени. Правилото за присъждане на разноски съобразно изхода на спора не може да намери приложение в делата по чл. 127а, ал. 2 от СК. Съдебното решение в случая изхожда от правилото за защита по най-добрия начин на интересите на малолетните деца, поради което то ползва и двамата родители и затова всяка страна следва да понесе разноските, които е направила, независимо от изхода на спора.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №20040482/07.06.2022 г., постановено по гр. д. № 36468/2019 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 80-ти състав, и **вместо него ПОСТАНОВИ:**

ЗАМЕСТВА на основание чл.127а СК, вр. чл.76, т. 9 ЗБЛД, **СЪГЛАСИЕТО** на майката И. Т. Т., ЕГН *****, за пътуване на детето Й А.-Н. Е. Н., ЕГН *****, извън територията на Република България до държавите членки на Европейския съюз, както и до държавата Израел, без ограничения в броя на пътуванията но с обща продължителност на всички пътувания до 45 дни годишно, без да се променя местоживеенето на детето в

Република България, придружавано от бащата Е. С. Н., ЕГН *****, или упълномощено от него пълнолетно лице, за срок от пет години.

ЗАМЕСТВА, на основание чл.127а СК, вр. с чл.76, т. 9 ЗБЛД
СЪГЛАСИЕТО на майката И. Т. Т., ЕГН *****, за издаването на паспорт по реда на ЗБЛД на детето А.-Н. Е. Н., ЕГН *****.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Е. С. Н., ЕГН *****, за присъждане на разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____